

Novine prihajajo vsako nedeljo. Priloga: Marijin list i Kalendar Srca Jezusovoga. Cena pri skupnem naslovu na dom 25 D., na posameznej naslov 30 D., če se cela naročnina naprej plača do 31. marca. Če se pa plača po 31. marca, je pri skupnem naslovu cena 30 D., pri posameznom 35 D. M. list i Kalendar se plačata posebi. Amerikanci plačajo za vse vklop 4 dolare. Naroči se na upravnishvi v Crenšovcih, Prekmurje, Uredništvo je v M. Soboti.

NOVINE

Glasilo Slovenske krajine

Izdajateo: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. nar. poslanec.

Oglase sprejema samo tiskarna in uredništvo v Soboti Kolodvorska ulica 123. Cena oglasov cm² 75 par: 1/4 strani dobi 20°/o, 1/2 strani 25°/o i cela stran 30°/o popusta za edno objavo. Cena malih oglasov je: do dvajsetipet rečiš Din. više od vsake reči pol D., Med tekstom cm² 1.50 D., v Poslanom 2.50 D. Takso za oglašje plača uprava i da za vse oglašje od 5° do 50° popasta.

Rokopisi se ne vračajo.

To naj nema mesta med nami!

Slabe novine i božni ljudje se v zadnjem časi na vse načine trüdiyo, kak bi izrgali tüdi iz src naši ljudi lübezen od Cerkvi i spoštovanje do njeni služabnikov. Ne je žmetno od drugoga kaj božno pisati ali gučati. Poštenje vzeti drugomi je ne teško. Teško je vkradeno poštenje komi nazaj spraviti.

Tisti, šteri strašno neradi vidijo to, da naši ljudje spoštüjeyo svoje dühovne voditele i njim zavüpajyo, se na vse načine trüdiyo, da bi pred ljudstvom na nikšni način zménšali njüvo valavo. Za vsakšni najmenši zmazek se zgrabijo, šteri bi po njüvom mišljenju mogao ogrditi poštene ljudi, ga povekšajo i na vse načine prikazüjeyo ljudstvi. Če pa toga nemojyo, te se pa oprimejo svojega staroga pravila: „Laži i ogrizavli, nazadnje le nikelko ostane.“

Ka briga takše ljudi če dnes povejyo ali napišejo edno laž, šteri morajyo za nikelko dni nazaj vzeti. Oni znajyo, da je polovica tisti, šteri so laž zvedeli, ne zvedila za to, da so oni morali laž nazaj vzeti. Na te način se širijyo laži i vnogi držijyo te laži za sveto istino.

Pop je kriv.

Hüdoben človek je povedao to reč. Nišče njemi je toga ne

vervao. Nego hüdoben človek je znao, da od te trditvi nesmi odstopiti, če šče, da njemi bodo ljudje vervali. On sam je dobro znao, da je pop najmenje nika ne kriv toga, ka ga on duži nego iz nevoščeniosti ga je okrivo. Zakaj bi pop več valao pred ljudmi kak on! Zakaj popa bole spoštüjeyo kak njega! Zakaj popa ráj májyo, zakaj ga bole lübiyo kak njega! Toga on nemre dovoliti. Iz same nevoščeniosti ga more pred ljudmi ogrditi. Vido je, da se je nindri nekaj slaboga zgodilo. Lüdsvijje ne bilo znano odked je to slabo prišlo. Zato je hüdoben človek povedao: „Pop je kriv.“

Od začetka se je vsakšni zbojao te reči. Vsakšni je znao, da je pop dober človek i da bi sto drugim prvlé lahko pravil, da je kriv kak popi. Nego hüdobni človek se je ne zosagao. Z mirnim obrazom je ponovo svojo reč: Pop je kriv. Lüdje so se spoglednoli. Odked te to tak odločno trdi, da je pop kriv? Mogoče je pa li pop konči nikelko kriv, če ne vsega. Tak brez vsega nišče ne bi trdo, da je pop kriv, če je ednok ne kriv. Znabiti, da je pa pop v istini vsega kriv.

I lüdje so začnoli dvojitii v tom je li pop kriv, ali ne. Hüdobni človek se je pa razveselo,

ar je znao, da je stem že vnogo napravo. Lüdje začnejo dvojitii. Prvlé je nišče ne dvojiyo nad poštenstjov i pravičnostjov popa. Vsakšni je zatrdno znao, da je pop ne krivec. Hüdobnomi človeki se je posrečilo da je posejao med ljudi zdvojenost i vnogi so že ž njim vred trdili, da je pop kriv, čiravno so za to nikšni dokazov ne meli.

Mi že znamo! Odked, — toga pa ne povemo.

Če od kakše reči ne vemo dobro kakša je i v kakšni namen slüži, si lahko jako dosta od nje mislimo. Lüdje radi med seov gučijyo i poslüšajyo kaj skrivnostnoga. Če što pri svojem pripovedavanju samo polovico pove, od druge polovice pa samo telko pove, da naprej zna, samo, da toga nemre ali nesmi povedati, te takše pripoveoavanje strašno velko valavo dobi.

Hüdobni človek jako dobro pozna to človečo slabost. Gda so ga ljudje pitali, odked zna on to da je pop kriv, te njim je povedao, da on to dobro zna, da je pop kriv, to on vsakšemi pove, pa tüdi vsakšni lahko to naprej pravi. Nego od ked zna on to, da je pop kriv, toga pa ne pove.

Tak so začnoli zdaj ešče vnogi drugi vervati, da je pop v istini kriv. Zdjao se že prepričani i vsakšemi povejyo v obraz, da

je pop kriv, nego odked znajyo oni to, da je pop kriv, toga pa ne povejyo. I strašno imenitno se njim vidi to, gda pravijyo: Pop je kriv, to mi znamo, nego odked znamo to, toga pa ne povejyo.

I gda mislimo, da smo najbole imenitni, te smo jako siromaški.

Gda je vido hüdobni človek, da je dosegno tisto, ka je šteo, da so ljudje v istini prepričani da je pop kriv, i da se na vse strani samo od popove krivde guči, te je hüdobni človek ne več gučao: „Jez dobro znam, da je pop kriv“, nego pravo je: „Pop je kriv! Pa ne mislite, da to jez pravim, da je pop kriv, nego poglednite vse te vnoge stare i poštene ljudi, tej pravijyo, da je pop kriv. Če tej vsi znajyo, da je kriv pop, što drugi naj pa te bo kriv, kak pop?“

Lüdje so pa že pozabili, da je bio hüdobni človek prvi, šteri je povedao, da je pop kriv i so oni komaj za njim začnoli to gučati. Poglednoli so okoli sebe i so resan videli, da je jako dosta tisti, šteri gučijyo, da je pop kriv. I vsakšemi se je strašno imenitno vidlo, da poleg drugoga tüdi on zna, da je pop kriv.

Niti eden je pa ne opazyo, kak je hüdobni človek zmago-slavno pogledno po strani na nje i se zaničljivo nasmejao. Zmagao

Dotik med domom i gimnazijov.

Napredek pri včenjej na šoli, pa naj bo to vesnička osnovna šola ali pa gimnazija, je telko bogši, kelko tesnejši je stik, kelko tesnejše i kelko bole domače je razmerje med starši i šolov.

To so reči štere nemremo zadosta povdariti. Valajyo vsešerom naj so že kakše koli prilike. Te reči valajyo v ednakovi meri za tiste, šteri včijyo, kak tüdi za one, šteri pošilajyo svojo deco v šole. Žalibože, da se na to večkrat pozabi tak na ednoj, kak na drugoj strani.

Mi bi na tom mestu radi povedali posebno od stika alj tistoga voz-koga razmerja, štero naj bi bilo med našov gimnazijov i med starši naši dijakov. Ze preminočo leto smo v naši novinaj priporočali staršiom, naj se kem večkrat oglašijyo pri naši gospodaj profesoraj — posebno pri razrednikaj, da zvedijyo kak napredüjeyo njüva deca. Meli smo priliko zvedeti, da je naše priporočilo precj zallego i bilo jyo vnogo staršiov, šteri so meli korajžo i šli k gospodom. Za vnogoga dijaka je pa bilo to odločilnoga

pomena. Gda je dijak vido, da zna njegov stariš ščista natanko kak stojj v šoli je dobo tüdi ščista drugo volo za včenje kak pred tem

I kak leži vsakšemi stariš na srci to, da njegovo dete v šoli kem lepše uspeva, tak mora tüdi cela naša krajina skrbeti za to, da bo naša gimnazija, naš najvišiši kulturni zavod, dosegao kem najbogše uspehe.

V začetki smo povedali, da je napredek pri včenjej i vzgoji telko bogši, kelko tesnejši je stik med starši dijakov i profesori. Zato nesmimo zanemariti toga, ka povzdigne našo gimnazijyo i s tem bodočooost naše krajine. Mi znamo, da naš človek strašno nerad ide k gospodi. Nikšni poseben strah čüti pred profesoraj od šteri zvedjyo že po svojoj deci, kak strašno so strogi. Znati pa moramo, da je najžmetnejši prvi stopaj. Ob drugim idemo že ščista ležej. Nigdar pa nesmimo s tem predugo čakati. Najbogše je, če idemo pitat obprvim tak okoli Vsej svecov, obdržimj okoli Božiča i po tom ešče konči dvakrat do konca leta. Na škodo naši lüdje dostakrat idejyo pitat za svoje dijake zadnje tje dne pred koncom leta, gda je že prekesno.

Kak je prekesno, či što pošle po doktora za betežnika komaj te, gda betežnik že na zadnjaj niti življenja visi, ravno tak je prekesno iti pitat zadnji keden pred koncom leta, či je resan njüv dijak na tom, da bukne, ali ne.

Na žalost, v našoj gimnaziji ešče nemamo posebne sobe za govornilnico kam bi prihajali starši i se pogovorili z ednim ali drugim profesorom od svojega deteta. Pctom se morejyo vsi tej razgovori vršiti v zborničnoj ali konferenčnoj sobi, gde so po navadi zbrani vsi drugi profesori. Najbogše bi bilo, če bi se mogla najti v gimnaziji kak šitč mala sobica, štera naj bi slüžila samo tomi, da bi se tam starši lahko v meri i brez straha pogučali ka je potrebno. Ta sobica naj bi slüžila samo za pogovore med starši i profesori.

Prosvetni inspektor Wester lepo pove v svojoj knigici „Naša srednja šola“ kak njemi je pri nekšoj priliki povedala edna mati, da jyo bole skrbiti i v šolo pitat zavolo svojega sina, kak pa k spovedi. I gotovo vsakšni prerazmi kak teško je za mater če mora na priliko pred vnogimi profesori poslüšati grajyo svojega deteta,

zato smo povedali želo po posebnoj govornilnici.

Na tom mestu bi prosili tüdi gospode profesore naj bi s svoje strani ravnali tak, da bodo starši radi prihajali v šolo po informacije od svoje dece. Včasi pa pridejyo starši od daleč i ne najdejo tistoga profesora, s šterim bi radi govorili. Mogoče bi bilo dobro, da se dijakom pove, gda lahko njüvi starši gučijyo z ednim alj drugim profesorom.

Držali smo za potrebno to zdaj včasi v začetki leta povedati. Na te način mogoče izostane več pritožb tak z edne kak z druge strani.

Starši bodo ležej i ešče bole z veseljom skrbeti za svoje dijake, na drugoj strani pa bodo tüdi profesori telko ležej vzgajali i izobraževali dijake, kelko bole bodo poznali razmerje v šteri živijyo dijaki njim izročeni.

Gotovo se reši na te način vnogoga mlada ekzistenca. Željimo, da nam novo šolsko leto prinese kem več uspehov v korist našim dijakom, našoj krajini i v ponos našoj mladoj gimnaziji, štera je s tem šolskim letom obprvim popuna, osemrazredna srednja šola.

je on, tej pa, šterim se imenitno vidi, da lahko kaj takšega trdijo, ka je prvle samo hūdōben človek vūpao povedati, se ne zavedajo kak strašno so premagani.

Nego, ščemo li mi, naj malo mesto med nami reči hūdōbnoga človeka?

Ne!

Tak strašno premagani neščemo biti. Kaj takšega med nami nema mesta.

NEDELA.

(Po risalaj sedemnajsta. Evang. sv. Mataja 22, 34—86.) V tisti časaj, pristopili so k Jezusi farizeji i pitao ga je eden zmed njij, vučenik postave, da bi ga skušavao: „Vučenik, štera je poglavitna zapoved v postavi?“ Jezus njemi pravi: „Lūbi gospoda, svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje pameti i zevse moči svoje. To je največša i prvja zapoved. Druga je pa toj spodobna: Lūbi svojega bližnjega kak samoga sebe. V tej dvej zapovedaj je obsežena vsa postava i proroki.“ I gda so bili farizeji zbrani, pita je Jezus rekoč: „Ka mislite vi od Kristuša, čidi sin je?“ Pravijo njemi: „Davidov“. On pa pravi: „Kak ga teda David v duhi zove Gospoda, rekoč: „Gospod je pravo Gospodi mojemi: Sedi na desnico mojo, dukeč ne položim tvoji sovražnikov na podnožje nog tvoji.“ Če ga teda David imenuje Gospoda, kak more biti njegov sin?“ I nišče njemi je ne mogao odgovoriti niti reči; tudi ga od tistoga dneva nišče več ne vūpao ešče kaj pitati.

Za lončare.

Že petoga septembra smo čteli v Slovenci, da je ljubljanski oblastni odbor skleno, da postavi v Kapli pri Komendi na Kranjskom veliko strojno

peč za lončare iz oblastni stroškov. Poleg toga pa da pošlejo dva dečka na tehnično srednjo šolo v Ljubljano, gde naj bi se navčila vse ka spada v moderno pečarstvo i lončarstvo ali z drugov rečjov, da se dobro izobrazita v keramičnoj stroki (keramika se zove vse, ka je žgano iz zemle).

V zadnjem nedelskom Slovenci pa znova čemo od lepoga gibanja lončarske obrti na Kranjskom. Oblastni odbor ljubljanski razpišuje šest mest za takše dečke, šteri so že navčeni lončarje da se lahko naprejvčijo v modernom lončarstvu i pečarstvu. Tej dečki naj bi bili iz takši krajov, gde je lončarstvo že močno razvito i bi po končanom včenjej prišli nazaj v svoje kraje. Tū se sledi zožidajo za vsakši kraj vekše moderne peči i se lončarstvo i pečarstvo organizira na združnoj podlagi.

Stem je ljubljanski oblastni odbor ponūdo jako lepo priliko domačim lončarom da se v svojoj obrti kem bole spopunijo i da bo njūvo delo tudi bole plačano kak do zdaj.

Tudi v našoj krajini je močno razvito lončarstvo i v nogim družinam nosi ta obrt konči male a jako potrebne dinare. Pri nas lončari delajo ešče vsakši za sebe. Zadržnoga duha ešče nega med njimi skoro nika. Zdaj je ešče vsakši sam svoj majster i do toga, da bi edna ves, ali več vesnic vkup delalo skupno v zadrugi, je ešče jako teško pripraviti naše ljudi. Zdaj vsakši posebi plačuje od svoje obrti, v zadrugi bi to odpadnolo. Nego premalo zavūpanja mamō ešče eden do drugoga. Mislimo, da če nas je pri kakšoj stvari več vkup, da te mora noriti. Zemimo si vzgled pri skrbni, delavni i poštenu Kranjcaj. Niti edne prilike ne zamūdijo, da bi ne za sebe hasek napravili. Poglednimo tudi mi nekoliko svoje lončarske prilike, premislimo, na kakši način bi se dalo to zbogšati i gotovo bo šo mariborski oblastni odbor ravno tak na roko našim lončarom i pečarom kak v Ljubljani Kranjskim.

Prošnja.

Mariborski oblastni odbor je delo v zadnjem časi v našoj krajini semensko zraje tistim siromakom, šterim je toča po večkrat vse pobila. Pisali smo že, da so bili naši ljudje močno razočarani nad cenom toga zrnja, ar se je pri nas vsešerom ravnotak dobro zraje dobilo za menšo ceno, poleg toga bi pa naši ljudje šterim je toča ne pobila njūvoga pridelanja, tudi sami radi svoje zraje odali, nego nega kupcov. Mariborski oblastni odbor je pa spokūpo zraje v drugi krajaj ešče cilo na Vogrskom.

Čiravno so pa bili naši ljudje v začetki razočarani i nezadovolni, itak je to v našoj nevoli podpora za naše ljudstvo. Ob prvim, toga silja nikomi ne trbe naednok plečati, nego si je večina ljudi dala silje samo lepo zvagati i so odpelali domo, ne da bi za to samo eden dinar plačali. Plačūvali do lahko tisto šumo v deseti letaj, štero bi morali dati zdaj včasi za zraje. Tak so vnogi brez dinara penez zdaj itak prišli do zrnja, da konči lahko na jesen prazne njive posejajo. Brez te podpore bi njim teško što dao zraje brez penez. Obrdūgim pa, kak pravijo, je to v istiai prvovrstno semensko zranje i bo mogoče samo dobro, če zdaj ednok s semenom na naši njivaj nikelko spremenimo. Dostokrat si s spremembov semena največši dobiček spravimo.

Če smo pa zdaj zaednok že bili s cenov nezadovolni, ostane za nami ešče druga podpora, to je, da nam bo šo oblastni odbor mariborski na roko te, gda pride čas za plačūvanje toga zrnja. Zato bi prosili na tom mestu oblastni odbor, da nam v našoj velkoj nevoli ne odtegne svoje pomoči konči sledi. Dobro bi bilo tudi, če bi že v prišestnom budžeti na to nikelko mislili. I tū se vūpamo, da oblastni odbor prereže vsa tista neugodna mišljenja, štera se širijo na njegov račua zdaj, gda se ta prvja podpora deli.

Slovenska Krajina.

— Čtimo gospodarstvo! Vnogi so nam povedali, da so jako zadovolni ar smo začnoli tak obširno pisati od cen. Ništerni pravijo, da najprvle to prečtējo i te komaj začnejo drugo čteti. Priporočamo vsem, da vsigdar skrbno prečtējo cele Novine. Mamō jako malo prostora i denemo vsigdar notri samo to ka je najvažnejše. Zdaj v jesenskom časi je pa gotovo jako važno za naše ljudi tudi či dobro znajo kak se giblejo cene našemi pridelanji, štero mamō za odajo. Zato priporočamo vsem: Čtite gospodarstvo na zadnji stranaj naši Novin!

— Kak naj pišemo v Novine. Izdak se zgodi, da nam prinesejo naši ljudje kakše glase za Novine i nakonci pitajo, če morajo za to kaj plačati. Povemo ešče ednok, da mi drage vole sprimemo vsakši glas iz naše krajine i smo vsakšemi hvaležni šteri nam kaj pove ali kaj napiše, ne da bi za to morao što najmenje kaj plačati. Jako nas razveseli vsakše poročilo, posebno radi smo pa, če bi nam vsakša občina po vsakšem senji včasi poslala, kakše cene so kaj bile pri nji na senji. To nam je zdaj edna občina poslala, ka včasi objavimo i bodo mele od toga tudi druge občine hasek.

— Tišina. Na našem senji 9. septembra je bilo priguanj 297 glav živine, odalo se je pa 83. Cene so bile l. 8 Din II. 5—4 Din III. 3 do 2:50 Din.

— Bogojina. Od nas se je preselo na svoje novo mesto v Soboto g. Benkovič šolski upravitel. Naša društva so zgūbila z njim najbogšega pomagāča, i gda se njemi zahvalūjemo za njegovo delo, njemi obedamj želemo vse najbogše na novom mestu.

— Krog. Domači Orliški krožek se najlepše zahvalūje vsem, šteri so pripomogli, da se je naša prireditel na Tišini tak lepo izvršila. Posebno zahvalo smo dužni gospodi plebanoši i g. kantori. Bog plačaj vsem.

Odbor.

Po JOS. JURČIČI:

Sosedov sin.

II.

Smrekarov Anton se mirno tira po cesti s koleslom, gda dojde sūhoga dugoga moškoga v ponošenom letašnjem obleči s kosmatov kūčmov na glavi. Anton pridrži konja i pravi: „Če maš kaj teške pete, pa k meni sedi Brašnar!“

Brašnar se malo nasmeje, skoči na kolica se vsede na mejko sedalo poleg Antona i pokrije z desnim levi črevo, da se nebi videla lūknja, štero je palec prevrtao. I Anton požene.

Brašnar je bio Smrekarov sosed. Nigda je bila njegova hiža najtrdnajša vse vesi. Zdaj je pa bila najbolje zađužena, hrami zapuššeni, njive negojene i slabo obdelane. S pijančūvanjom i nešetitimi pravdami je Brašnar zapravo skoro vse ka je po oči dobo. Ar je v svojoj mladosti nikelko let hodo v mestne šole i se je navčo nemški pisati i gučati, ga je premamila miseo, da ma strašno modro glavo.

Zmagao je v prvaj pravdi, štero je meo z nikšim svojim bližnjim rodom. Pripisao je to samo svojoj bistroj glavi. Da bi se v tom ešče bole podkrepo, prečtē vse zakonoznanske knjige, kelko ji je dobo v roke. I zdaj se je začno s pravim ognjom tožiti. Što je meo kakšo pravdo, prišao je

k njemi; on se je prijavio vsega, naj je bilo krivično ali pravično. Vsaško tožbo je gnao do zadnje stube i če jo je zgūbo, začno jo je za nikelko časa malo zasūknjeno i spremenjeno, znova od začetka. Kmetijo je pūsto v nemar, trbelo njemi je penez i poglablao se je v duge. Njegova domačija bi mela biti pred dvemi leti odana; rešo jo je samo s tem, da jo je dao prepisati na edinoga sina, i njemi je odstopo tudi vse svoje slabo gospodarstvo.

Zdaj je bio pravdar i mašetar. Vsaški, šteri se je tožo, je prišao k Brašnar i razgovarjat se. Kakšega plačila je za to ne ravno dobivao, nego pio je. Ar je pa bila žela sūhoga grla po vini dostokrat močnejša od dušne vesti, je pomagao na tihoma obema nasprotnikom v pravdi, če sta njemi oba vino plačūvala. Nego pravdati se človek nemre vsakši den, žela po pijači se pa zmirom vrača. Zato je bio Brašnar tudi mašetar. Na vsakšem senji, gde se je kaj kupūvalo, je kričao i v roko pokao Brašnar. Tak je malo dni minolo, da bi ne pijan zaspao, čiravno je bio siromaški.

Ka se pa Brašnarovoga znanja dostaja, bi pritegnoli, da je vnogo tiste modrosti, štero si je prisvajao, bilo samo v njegovej domišlavitosti. Iстина je, da si je v vnogi dugi pravdaj telko znanja i prilicnosti pridobio v sodni i pravdni rečaj, da bi vnogo-

ga mladoga doktora v zadrego spravio. Tudi po naturi je bio bogato obdarūvani: meo je močen, ovači oster glas; vse je hitro sprevidio i najvažnejše dokaze je zao preobračati, da se ga je ešče okrajni sodnik, šteri je ne bio posebno bistre glave, jako bojao, gda je meo z njim opraviti.

Večkrat ga je gospoda iskala, da bi ga kaznūvala zavolo zakotnoga pisarstva. Pa niti eden kmet je ne šteo svedočiti proti njemi i sodnija, čiravno je ne vervala, da dela Brašnar kmetom samo s prijaznosti, itak ga je mogla pri meri nihati, ar je nikši dokazov ne mela proti njemi. Mesto kvara je pa meo Brašnar od takšega dela samo hasek. Ljudje so resan mislili, da je Brašnar tak prevejani, da njemi niti gospoda nemrejo priti do kože, čiravno bi ga naj raj vtopili v žlic vode, ar njim dober služ jemlje. Brašnar je pa bio tudi zadosta spameten i je takše guče vsigdar sebi na dobro obrno.

„Kelko jarmov jūncov pa misliš dnes kupiti? Pita Brašnar Antona.

„Pravim, kakši pet jarmov bji!“ — odgovori bogatin Anton i včasi pita tak po strani siromaškoga soseda: Kelko pa ti misliš?“

Brašnar je razmo te posmeh, malo stisno spodnjo čobo med zobe nego včasi se je nasmejao i pravo: „Ne je šment, lahko se nasmijavleš gda se tak kaj od penez sūče guč.“

Pri tom tebe nišče ne pokosi. Nego znaš, či bi te jez v pravdi dobo, bi te sūkao kak vrbovo šibo, či tudi maš ti puno mošnje, jez pa prazno.

„Dobro, da sam ti nika ne dužen, pa nika ne kriv“ so nasmeje po strani Anton.

„Daš kaj za vino, Anton?“ pita Brašnar.

„Mislim, da ne mine tak den, da človek ne bi kakše kupice sprazno.“ odgovori Anton, „pa ti ga zaankar tudi malo posmrkneš ne?“

„Bi, ali sūšava pri penezaj“, pravi Brašnar.

„To je pa že žareča sūšava či je tak.“

Rekši vdari Anton po konji. Ljudje, šteri so gnali živino, ali pa šli prazni na senje, so se njima vsi ogibali i pozdravljali. Edni s kimanjem, drugi s kakšov rečjov štera se je pa ne preveč razmila, zavolo roगतanja kolic. Oba sta bila daleč na okoli poznativa. Eden po svoji penezaj, drugi pa po svojoj prevejanosti. Nego večina poklonov je le valala Antona.

„Če boš kaj kupūvao pozovi mene. Veščiš gotovo kakši krajcar bole meni, kak komi drugomi“ pravi Brašnar Antoni, gda se približavleta senji.

„Ne vem, či se spodobi“ — odgovori s smehom Smrekar — „jemati tak vučenoga človeka kak si ti, za navadnoga mašetara.“

(Dale sledi.)

— **Ljutomer.** Naša mestna godba že ma lepe nove inštrumente za godbo na pihala. Od prvejši ma ešče na razpologo i za odajo i b helikon, 2 krilovki (Flügelhorn) i mali boben instrumenti so vsi v dobrom stani posebno ešče helikon je izvrsten. Opita se lahko pri g. vučitelji Zacherli.

— **Puconci.** Ime te občine so do zdaj na najrazličnejše načine pisali, dukeč je ne občina zaprosila, da se določijo samo edno pravo ime i ministrstvo notranji zadev je odločilo, da je edino pravilno ime za to občino Puconci mesto Pučinci, Pučinci itak naprej. To je zdaj že veliko županstvo i srezko poglavarstvo tudi razglasilo po občini. Je pa vnogo naši vesnic, štere majo tak spačena imena, da se človek v istini težko domisli, štera vesnica naj bi to bila. Potrebno bi pa bilo, da se pri tom ja pametno postopa i bi dobro bilo, da bi se za to določila posebna strokovna komisija, štera bi določila stalna i pravilna imena našim občinam.

— **Orlovski izlet** bodo napravila zadajo nedelo septembra to je 30. toga meseca v Beltinci vsa naša orlovska društva v Slovenskoj krajini. Zbiranje bo v Beltinci ob 1. vori popoldnevi, nato pa idejo vsi vkup k večernici. Po večernici bo telovadni nastop na telovadišči bliži občinske hiše, kam prikorakajo v lepom redi od cerkvi. Naša društva se za nastop že pripravljajo. Lani so bili v Lendavi z izletom nad vse zadovoljni, vupamo se, da se to zdaj tudi v Beltinci zgodi. Zato vabimo vse, da se v kem vekšem številu udeležijo te prireditve, gde se bo videlo, za kelko so na novo zrasle naše vrste. Do videnja! Bog živi!

— **Zapiranje trgovin.** Vnogi naši kmečki ljudje so ne zadovoljni s tem, da se trgovine zajtra kesnej odpirajo, opoldne zapirajo i zvečer že ob 7. zapirajo. Tudi ništjernim trgovcom je to ne povoli. Čili smo cilo od ednoga trgovca, da je pravo, da so tomi krivi naši poslanci i dr. Korošec, šteri je zdaj na vladi. Zato moramo pred vsemi povedati, da so se trgovci že pet let borili za to zapiranje trgovin i pravijo, hvala Bogi, da so zdaj denok ednok to dosegnoli. Tisti trgovec pa, šteri je pravo, da so tomi krivi naši poslanci, je sam podpisao tisto prošnjo od zapiranja trgovin pri Gremiji trgovcov v M. Soboti. Kak naj zdaj človek pove pošteno reč takšemi človeki, je v istini velko premaganje samoga sebé.

— **Renkovci.** Pri nas je bila o- tvorjena 16. toga meseca nova telefonska i brzajavna centrala, štero je o- tvoro delegat i direkcije g. Bračko v navzočnosti upravnika soboške pošte g. Čuš, zastopstva občine i vnogi trgovski krogov iz okrogline. Občinsko zastopstvo se je zahvalilo direkciji za to moderno napravo i prosilo, naj njim ide tudi v bodoče na roko. Nova telefonska centrala je velkoga pomena za obmejni promet proti Austriji. Čujemo pa, da misli zgraditi trgovec g. Štivan iz Gederovec med Renkovci i Gederovci telefonski vod, ka je samo za pozdraviti, i se vupamo, da bo poštna uprava tudi v tom pogledu šla vsem na roko kak do zdaj. Do zdaj je namreč poštna uprava v našoj krajini niti edne prošnje ešče ne odbila za spopolnitev telefonskoga omrežja.

— **Što šče odpreti brezalkoholno gostilno,** naj pošle svoj naslov „Svetoj vojski“ v Ljubljani. Pri-

ložiti mora znamko za odgovor. Po drugi krajaj Slovenije se brezalkoholne gostilne jako hitro odpirajo i želeti bi bilo, da bi mala vsaka fara konči edno takšo gostilno, gde bi lahko ljudstvo dobilo okrepčila, ne da bi bilo prisiljeno piti alkohol.

— **V Beograd.** V dnevih 6. do 8. oktobra se bodo vršile v Beogradu velke slovesnosti v spomin 10 letnici, kak je srbska vojska predrila avstrijsko-nemško-bolgarsko fronto pri Soluni, zmagovalno stirla sovražnike iz svoje države i stem pripomogla tudi k skončanji bojne ar je potom včasih henjalo veliko klanje. Za te dneve majo zastopniki razni družtev, šteri se ščejo vdeležiti je proslave, pravico do brezplačne vožnje v Beograd i nazaj, či najknesnej do 25. septembra javijo svoj prihod Odbori za proslavo prebitja Solunske fronte v Beogradu, Vojno ministarstvo.

— **Les za Martinišče.** Te dni vozijo s postaje les za streho na Martinišči. Sčista tiho se je zvršilo delo zidanja i dnes že stoji velka zidina i čaka da pride pod streho. Vse se je pa tak tiho vršilo, da večina ljudi niti ne ve, da Martinišče že stoji, i s tem lepi dom našemi siromaškomi dijaštvi. Če bo zdaj lepo vreme, bo delo šlo hitro naprej, ka vsi od srca želimo.

— **„Mladi junak“.** Ravno zdaj je izišla 1. številka novoga letnika toga lista, šteri je med mladinov tak močno razširjeni. Uprava „Mladoga junaka“ v Ljubljani nam naznanja, da pošle vsakšemi naročniki naši Novin po 1 izvod brezplačno na ogled, samo naslov trbe poslati ta.

— **Dari na Martinišče.** Gerič Marko Filovci 1 dolar, Fras Ferdinand i žena Bakovci 50, dr. Škerlak iz sodnijske razprave 150, Janez Kološa M. Snbota 50, Rogač Ivan Petanci 100, vič. g. Weixl Jožef dekan sv. Križ 100, Črček Matija Krištanci 50, Kejžar Mirko Maribor 300, N. N. Dobrovnik 68, Jug János Bakovci 100, Horvat Ivan Sv. Sebeščan 700 (od automobila), Bauman Franc Trate 10, Jerebič Štefan Lokavec 10, Ritous Peter Črenovci 50, Mastaj Štefan Krog 35, Marijine družbenice z Tišine 93 z Rankovec 75, Marjetič Julija Bakovci 50, Zver Ivan dijak 5, Bratonci 70 belic, 2 kg. zabila. Vsem naj dajo nebesa jezerno plačilo nam pa nove dobrotnike. Jako dosta penez nam trbe pri zidanji. Ne pozabite toga: Martinišče je delo bože i što to delo podpera ga Bog blagoslavla.

Tjedenske novine.

— **Delo Orjunašov.** Vsi ešče znamo kak se je godilo za tistoga časa, gda so meli oblast v državi v rokaj Pribičević z našimi demokrati. Da bi mirne ljudi ležej držali v strahi, so ustanovili posebno družbo pravi razbijačov, tak zvane Orjunaše ali Orjunce kak so je ljudje zvali. Kak pišejo novine, so tej dobili s pomočjov demok. velke podpore. Kak štéc so se pošteni ljudje protivili tomi da se podpera družba štera je sestavljena iz vsej mogoči ljudi, samo od pošteni ljudi nej, so naši demokratje kričali, da je takše društvo potrebno, da brani edinstvo države. Člani Orjune so zvršili vnogo vmorov i ropov, ali nej so bili kaštigani, ar so meli v vladi svoje demokratske zagovornike. No, zdaj so prišli za nje drugi časi. Orjuna je ne dobila od države nikše podpore več, zato so se pa začnoli skubsti med seov. I da bi

itak prišli na kakši način do penez, so zvršili več ropov da so na te način prišli do penez. I šli bi ešče gotovo naprej po staroj poti če ne bi prišlo do svaje med njimi samimi. Do svaje je prišlo med poglavarom Orjune inženierom Markom Kranjcom, i med ednim odbornikom Pericom. Prišlo je do tožbe i Peric je pravo, da pred sodnijov razpreste vse delo Orjune i njeni članov. Med Orjunaši so namreč ništjerni, šteri majo že 15 do 20 vmorov na svojoj vesti. Vnogo ljudi, posebno tudi bogatejši je bilo večkrat vmorjeni, ne da bi se moglo zvedeti, što je pravi morilec. Orjunašov je pa nišče ne smeo kriviti, ar je bio sledi tisti sam v nevarnosti, da se njemi kaj ne zgodi.

Peric je mislo pred sodnijov vsa ta dela povedati i si je vse, od koj je znao spisao. Da pa Orjunašov toga ne bi mogao včiniti, so drugi Orjunaši kratkomalo sklenoli, da ga trbej poslati na drugi svet. I resan, pred kratkim je bio Peric v svojoj hiži skoz okno streljeni. Orjunašov so mislili, da bo zdaj ravno tak šlo vse kak te, gda so bili na vladi njuvi čuvarje demokratje i da po včinjenom deli lahko vujdejo. Nego policija je naednok aretirala vse glavne Orjunaše s poglavarom Kranjcom v red, od streljenoga Perica pa odnesla vse spise, v šteri je vnogokaj popisano, ka vse so delali Orjunaši. Začnola se je ostrá preiskava i vupamo se, da bodo kaštigane konči zdaj ednok vse tiste krivice, štere so se duga leta godile pod plaščom naši demokratov.

Podperajte i čitate
„NOVINE“!

Dijaško polje.

3 dni peš po Goričanskem od
16. do 18. avg.

IV.

Ne smemo pozabiti na Gašparovoga Jožeka, ki ga vidimo kar na enkrat sredi nas. Z velikim začudenjem je zrl v svoje stare prijateljce. Sicer je Gašparov Jožek vseskozi priden fant: rad govori in se rad uči, letos bo hodil že v 3. razred. Pri večerji nam je tudi pridno stregel z mrzlo vodo in ta njegova postrežljivost se je dobro poplačala. Usta so mu na smeh silila, ko mu je omagajala roka pod težo kruha in pogač. In za vse to se je lepo zahvalil. »Bog plati«, je rekel vselej.

Po večerji nas peljejo na gümlo, kjer smo imeli zelo skrbno pripravljeno ležišče: ovsena slama, črez ponjava in ena še za odejo. »Lejko noč«, si želimo. — »Samo pazte, kaditi nesmite«, pravi gospodinja. — »Nikaj se ne bojte, vej smo nej deca« — se oglasi nekdo. »Pa sploh ne kadimo« pristavi drugi.

Drugi dan zjutraj, ko se prebudimo, nas dež preseneti. Nekateri so slišali šumljanje dežja tudi po noči. Ojej, kaj celo noč? Kakšna bo pot? »Ne vstanemo, dukeč ne henja« — smo mrmljali izpod odeje. »Li celi den naj ide, vej mam ešče tri cele pogače i pou kolača krüja«, pristavi pedagog in se skriva pod ponjavo. — »Vej pa že ednok tiho boj s „tvojimi“ pogačami, da so že davno moje« — ga

pobija kroški Joško. — »Ne veš, ka so že od Nedele moje, či jaz ne bi hodo . . .«

Vendar je dež ponehal že ob 1/2 8 uri in začelo se je lepo jasnit. »Vstanemo«, smo rekli »in bomo šli počasi«. Ko smo se opravili, smo si naročili zajutrek — mlečno kavo. Med pripravo zajutreka je naš pedagog uveljeval svoje pedagoške zmožnosti: zgornje hlače hitro sleče in za mizo v kot se stisne. Krpo, iglo in menda bele debele domače konce držl v roki in z mojstersko spretnostjo nastavlja krpo na hlače (ne vem že, ali je od zunanje ali notranje strani glihal krpo) in sicer tam, kjer hlače pri sedenju največ trpijo.

Po zajutreku prosimo za račun Sukičevo gospo. Imamo 9 grbanjovi žup i zdaj 9 mlečni kav. — Znete kelko smo plačali? 36 srrebra smo plačali za večerjo i za zajtrk. Imeli smo pa 37 gotovine. Ni dosti manjkalo, da bi morali nekaj zastaviti. Pa vendar nam je ostal še 1 dinar.

Nekako ob pol 9 uri smo se odpravili na pot. Krasno jutro je bilo. Vse je dišalo po svežosti. Lep, jasen razgled se nam je nudil na rabsko dolino. Raba jsama se je kadiła od megle, da jo je bilo z užitek- kom zasledovati med črnimi gozdovi. Sploh se nam je zahotelo, da bi svoj načrt izpremenili ter jo mahnilo proti Rabi. Zlasti se je navduševal naš pedagog. Rekli smo pa, da za drugo leto ne bi bilo napačno uresničiti ta izlet.

Od Sukiča jo zavijemo ob meji proti Srebrnorni bregi. Nekaj časa smo hodili po lanski poti! Tam nekje pri 64. državnem mejniku se nam je prvič razkril nenavadno lep razgled na avstrijsko stran. Bili smo pač prepričani, da vidimo pred seboj sam Gradec. Lep grič, ravnotak kakor je Schlossberg. Okrog njega vidimo bele, velike stavbe. Gotovo je to veliko mesto, smo ugibali. Vse ga še jasno nismo videli od megle, ki se je kopičila nad mestom.

To našo krajepisno zmoto nam je razjasnil in nas prav orientiral neki kmet blizu Srebrnega brega. »Tisto tam v meglej, to vam je Ritkesburg«, nam razkazuje kmet, suhega obraza. »To dugo, to je gylte Gleichenberg?« — »Gya on je« — pritrudi Goričanec. »Ka pa je to za cerkvi?« — »To je Snežna Marija, ovo pa nemška sv. Ana.

(Dalje sledi.)

GOSPODARSTVO.

Penezi.

Ravno pri takši prilikaj, gda ide naše pridelanje na odajo v druge države, se močno vidi, kak slabo so ravnale ništjerne naše prvejšje vlade, gda so ceno dinari tak visiko gnale. To je šlo samo v hasek bankam i različnim demokratskim velikešom, velkoj vnožini kmečkoga ljudstva je pa to samo v škodo. Naš dinar stoji v Čurhi zdaj že dugo stalno na višini 9.13. Naši gospodarski krogi pa pravijo, da bi za naše gospodarstvo bilo najbogše če bi dinar ostao na višini 7 švicarski frankov za 100 dinarov. Tak bi mi te vse naše pridelanje lahko odali za bliži edno širtino drakše kak zdaj, ka se pri gospodarstvu že jako pozna.

Na ljubljanskoj denarnoj borzi se plača za: 1 Amerikanski dolar 56.93 Din, 1 Nemška marka 13.57 Dio, 1 Avstrijski šiling 8.03 Din,

1 Vogrski pengő 9 92 Din, 1 Češka krona 1 69 Din, 1 Taljanska lira 2 97 Din, 1 Francuski frank 2 22 Din.

Pridelanje.

Silje. Cene silji so ešče izdak ne na mesti. Naša država je letos telko pridelala, da je prisiljena v večjo vnožini izvažati v druge države. V zadnjem časi so pa cene tak pšenici kak žiti za spoznanje spadnole. To pa za zavoloto, ar se cene v našoj državi ravnaajo po cenaj druge bogati držav. Cene amerikaanskej pšenici so zdaj ni kelko spadnole i to se je včasi čulo v našoj državi. Mi preveč drakše nemremo tržiti kak druge države, čiravno je naše silje dosta bogše od amerikaanskegoga, ali od silja vnoži drugi držav. Je pa zdaj ešče tisti čas, gda je največ silja na ponijanje, kúpjuje se pa menje.

Zanimivo je kak tržijo naši delavci zasluženo silje v Belji i kelko njim imanje da za to. Tak jemle uprava imanja prvovrstno pšenicu od naši delavcov za 230 do 238 dinarov. Či pa naši delavci, ali štoštéč drugi kúpjuje od imanja, mora dati za njo 250 do 270 Din. Nego v toj najvišijoj ceni se razmi že očiččeno i scilindrano zrnje. Od kmetov se v Belji lahko dobi pšenica za 250 do 265 Din. Žito tržijo naši delavci imanj za 210 do 215 Din, kmetje pa odavlejo za 250 do 255 Din.

Mela je tudi nikelko falejša grata. Državni mlini močno melejo i se v njih dobi mela 0 za 390 Din, I. za 385 Din, II. za 380 Din. Tak kúpjujejo naši delavci v Belji od državnih mlinov. Za druge ljudi računajo za 15% drakše. Privatni mlini tržijo za 15 Din pri 100 kilaj falej, pravijo pa, da je mela iz državni mlinov dosta močnejša i bogša kak iz vnoži privatni mlinov.

Grah. Naš grah poznajo v drugi državaj kak ednoga od najbogši, zato je včasi v začetki bilo veliko spitanje po njem. Ar je pa letina za grah bila letos bole slaba pri nas, se je tudi spitanje po grahi nikelko zmenšalo. Cene se sčuejo okoli 6 do 8 pa tudi 9 dinarov za kilo. Vidi se pa, da letos nede šlo dosta graha iz naše države nego mo ga morali ešče mi sami iz drugi držav voziti za domačo potrebo. Zato je novosadska blagovna borza zaprosila, naj se carina na grah odpravi. Carina na grah namreč znaša či ga što vozi iz druge države v našo državo, celi 83 dinarov pri 100 kilaj graha. I tak se vidi, da bo ta carina na grah odpravljena, s tem pa gotovo tudi cene nikelko spadnejo ar je v ništerni drugi državaj posebno pa v Ameriki, bilo jako dobro leto za grah.

Sühe gobe. Človek niti ne bi mislo, kak edna ali druga sprememba v naravi napravi tudi hitro spremembo v cenaj. Ravno v zadnji naši Novinaj smo pisali, kak lepe cene majo sühe gobe. Za kilo lepo posušeni gob se je dobilo že 70 do 80 Din. Komaj je pa začno iti te dešč, trgovci že računajo ž njim. Pravijo, da po tom težči pride včasi vnoži novi gob na plac i so s kúpivanjom nikelko henjali. Čakajo či bo po tom vnoži gob, gotovo cene naednok malo spadnejo

Krumpli. Z med vsej krajin v našoj državi so v našoj krajin krumpli skoro najfalejši bili. Istina, da so pri nas po večini ešče skoro vsi krumpli v zemli, itak se je pa človek nikelko začüdivao, gda je gledao ceno krumplov v Ljubljani 2 Din, v Maribori 1 50

do 1 25 Din, poleg je pa vido ceno iz naše krajine 1 10 din. Vzroki so različni. Ob prvim, ne pazimo mi zadostna na to kakše krumple sadimo tak da so večkrat na ednoj njivi skoro vse fajte zmešane. Dnesden se na svetovnom placu, tak kak pri živini tudi pri vsej drugi pridelkaj jako gleda na to, da je blago lepo, i edne fajte. Obrügiim pa mi ešče pri nikši kmečki pridelkaj nemamo niti naj menje organizirane kakše trgovine, zato pa vsakši oda kak more, vsakši pa šteri kúpjuje pri nas, vtrgne doli, kelko li največ more ar zna, da pri nas spoj skoro nišče ne ve kelko je njegovo blago v istini vredno i kelko za takšo blago v drugi mestaj plačüvlejo. No vzadnjem časi cene našim krumplom ido za spoznanje gori i to za celi 10 dinarov pri 100 kilaj

Sadje. Sadja začne precu več na plac prihajati kak do zdaj. Mi smo do zdaj prinesali samo cene kak se dobijo za sadje pri odavanji na drobno. Te cene so bile do zadnjega časa precu visike i se komaj zdaj začnejo nikelko menšati čitüdi so v različni krajinaj, gde je letos malo sadja, ostanele ešče precu visike. Začnole se je pa zdaj že močno odavanje tudi navelko. Iz naše krajine letos nemo ravno preveč izvažali, čiravno so ništerne vesnice tudi letos jako bogate na sadji. Jako je pa puno sadje v ništerni krajaj prek Müre v Slovenski gorica i tudi na Kranjskom. Pa tudi po Bosni, Slavoniji i Srbiji je sadje ne tak božno obrodilo kak se je v začetki mislilo. Iz tej krajin izvažajo letos posebno dosta sliv. Zanimivo je, da naše slive vsešerom raj majo kak slive drugi držav. Tak na priliko v Beči spitanje samo za našimi slivami, čitüdi majo vogrski sliv za cele vagone na ponijanje. To pa zato ar so naše slive posebno sladke i za toga volo tudi najbogše za kúhanje žganice. Plačüjejo pa v Beči za naše slive okoli 50 grošov ali nad 4 dinare za kilo. Pri jabokej, grüškaj breskvaj i tak naprej se pa jako pazi na to, da so z rokov brane i odebrane po fajtaj.

Cene.

Zrnje Na ljubljanskoj blagovnoj borzi, vse samo ponüdbe, plačano v ednem meseci: Pšenica nova 285 do 288 Din. za oktober 300 do 302 Din. Mela nova 0 za 430 do 435 Din. Kukorica baška 345 do 348 Din amerikaanska zacarinjena 300 do 303 Din. Oves, novi 265 do 270 Din, Ječmen baski, novi očiččeni 315 do 320 Din. Žito 295 do 298, Hajdina, očiččena 300 do 305.

Novi Sad, na blagovnoj borzi: Pšenica 235 do 255 Din. Oves 223 do 233 Din. Kukorica bač. 295 do 298 Din. Ječmen, bački, banatski i sremski 250 do 290 Din. Mela 00 350 do 370. Vse cene so vagonске i tam na mesti. Prevažanje se posebi zaračuna.

Živina. Jünci (biki) 9—7 Din. Krave debele 6—5 Din. Krave za klobase 4—3 Din. Teoci 12—10 Din.

Svinje. Prasci 6 do 8 tjednov stari 200—300 Din. 3 do 4 meseca 350—440 Din, 5 do 7 mesecev 460—500 Din. Krmleniki živa vaga 9 do 12 50 Din, mrtva 14 50 do 17 Din.

Kokoši, piščanci. Kokoši v Ljubljani 20 do 35 Din, v Maribori 30 do 45 Din. Piščanci v Ljubljani 10 do 30 Din, v Maribori 15 do 30 Dinarov.

Krumpli v Ljubljani 2 Din za kg., v Maribori 1 50—1 25 Din.

Lük v Ljubljani 3 Din 1 kilo, v Maribori pa 2 50 Din.

Mleko. Na veliko 1 25 do 2 Din, na placi 2 50 Din.

Belice na veliko 1 do 1 25 Din. na placi 1 25 do 1 50 Din

Med 15—18 do 25 Din kila.

Grozdje. Cena pri nas 8—12 Din, v Ljubljani 8—14 Din. Banatsko groz lje: portugiško 3—4 Din, navadno belo 4—5 Din, sortno grozdje 5—8 Din za 1 kg.

Sadje. Grüške 3—6 Din, Jaboka 3—5 Din, Breskvi 4—6 Din 1 kg. Slive v Soboti liter 3 Din, v Maribori 1 kg. 5 do 7 Din. (V Maribori ji največ tržijo po 8 do 12 sliv za diaar.) Orehi 8 Din, za kg.

To so cene, kak se trži na drobno na placi. Cene na veliko za jabolka i grüške 3 do 4 Din za kilo.

Les. Jeličova stabla 1 kub. meter na železničnoj postaji košta 225 Din. trami 270 Din. Hrastova drva 15 50 za 100 kil. Trda drva 140 do 160 Din kub. meter, mehka drva 60 do 120 Din. Za kub. meter.

Vsa popravila pri vöraj zgotovi dobro i fal z garancijov **VACLAV PLAČEK** v Murski Soboti, gostilna g. Baca.

Vsakovrstne sirove in svinjske kože kupuje po najvišji dnevni ceni Franc Trautmann Murska Sobota Cerkvena ulica 191.

Kom. zaloga za Croatia Baterie, Badenia Freilsufe žepne svetilke i najbogša kresala (Feuerzeuge)

PAVEL FLISAR, M. Sobota

Finomehanična i vörarska delavnica. Popravljajo se kresala, gramofoni, i vse v to stroko spadajoče mašine, ravnokat vsakovrstne vöre z 1 letniskimi cenami! Dobro delo!

Amerikanci pozor!

Ste že prišli iz Amerike? Ali samo ščete priti? Vaša prva skrb bodi, da si spravite kem lepši dom. To pa dosegete, či si date zozidati lepo, zdravo in kaj je najvažnejše fal hižo. Dnesden že vsi Amerikanci tak delajo. Obrnite se pismeno ali ustmeno na

g. FRANJO LEVAŠIČA,

zidarskoga podjetnika v DOLNJOJ LENDAVI št. 57. Jugoslavija. On i samo on, Vam napravi hižo, štera Vam bode po v. li!

HALO!

GVÜŠNO!

KMEČKA POSOJILNICA v M. Soboti
r. z. z n. z. (poleg špitala).

Hranilni vlog ma nad 1.500.000 Din., štere obrestüje

po 8% do 9%.

Vloge se sprejmejo od vsakoga. Dobroga stanja je pa nad 12.000.000 Dinarov.

Uradni dnevi so v torč, četrtrek i v nedelo od 9—12 vöre.

Srečen je tisti, ki ma v gvüšnom mestu svoje penezze naložene.

Mali oglasi.

Sode

vseh velikosti ima vedno v zalogi po najnižjih cenah **FRAN REPIČ** sodarsko podjetje Ljubljana Trnovo. Pomočnike sprejme v trajno delo.

Dva mizarškiva vajenca

(tišlarskiva inaša) stariva 14 do 16 let iščem iz okrogline Gornji Slaveč. Več se zvedi v uredništvi Novin v Soboti.

Naznanilo.

Županstvo občine Cankova naznanja, da se vrši kramarsko živinsko i konjsko največše letno senje dne 24. septembra. Vabijo se vsi kúpci i prodajalci dobrega blaga.

OBČ. ODBOR.

Hižnim gospodarom na znanje!

V vašem lastnom interesi nemrete včiniti nikaj bogšega, kak či date svoje hiže sakulerati proti ogoji pri svetovnoj najstarejšoj i najbogatejšoj

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE

angleškoj družbi v Londoni, filijala Ljubljana. Osnovana je leta 1720 i razpologa z garancij-skov glavnicov nad 5 milijard dinarov. V slučaji ognja opravi likvidacijo najhitreje i izplača škodo solidno i hitro. Generalno zastopstvo za Prekmurje

VIKTOR ŠINKEC

M. SOBOTA, Poljska ul. 366.